

N:o 116.

Af herr **A. J. C. Christierson**, om årligt understöd åt
förrre maskinisten *O. K. L. Braun*.

Den 31 juli 1905 inträffade ombord å pansarbåten »Äran», som då låg i docka i Göteborg, en våldsam kolgasexplosion i babords till mellersta eldrummet hörande kolbox.

Af protokollen från förhören i denna sak framgår, att boxarna icke hade blifvit tillräckligt vädrade och att de s. k. tamburerna stått fulla af kol, hvilka missförhållanden måste anses ha varit bidragande orsak till att explosionen kunde uppstå. Hade tamburerna, som rätteligen bort, varit tomma, hade vädring af boxarna kunnat ske och därigenom faran för uppkomst af kolgas betydligt förminskats. Man kan också med fullt fog säga, att erforderliga och föreskrifna försiktighetsåtgärder icke blifvit iakttagna ombord å »Äran» för att förhindra explosion af kolgas.

Svårast skadad vid explosionen blef beväringssmannen Otto Konrad Leonard Braun, som erhöll mycket svåra brännskador. Han måste också tillbringa en tid af öfver åtta månader å sjukhus, innan brännsåren blifvit läkta, och när han slutligen utskrefs från flottans sjukhus i Karlskrona var det som krympling för lifstiden.

Det härom utfärdade läkarbetyget lyder i afskrift sålunda:

»Vid i dag företagen läkarbesiktning af sjöbeväringen n:o 17 ²¹²/₀₄ Braun, som sedan den 1 innevarande mars varit intagen å flottans sjukhus för efterbehandling af de brännskador han erhöll vid kolgasexplosionen å H. M. »Äran» den 31 juli 1905 har bemälda Braun såsom kvarstående men för framtiden befunnits förete följande:

1. Förlust af öfre hälften af vänstra ytterörat.
2. Vanställande ärr efter förbränning af huden öfver hela ansiktet.
3. Genom ärrsammandragning uppkommer fullständig styfhet i samtliga vänstra handens fingrar, hvilket gör denna hand fullkomligt obrukbar i vanligt arbete.

4. På enahanda sätt uppkommer fullständig styfhet i högra handens lång-, ring- och lillfingrar samt så höggradig styfhet i tummen och pek-fingret, att dessa fingrar med knapp nöd kunna närmas intill hvarandra, hvilket äfvenledes gör högra handen fullkomligt obrukbar i vanligt arbete.

Då nu 8 månader förgått efter skadans erhållande och ingen tendens under de sista månaderna visat sig till förbättring, förefinnas inga utsikter till ökning af arbetsföreten; hvilket intygas på heder och samvete.

Karlskrona den 31 mars 1906.

Gunnars Nilsson,
sjukhusläkare.»

Den kroppsskada Braun sålunda lidit torde efter vanlig olycksfallsvärdering kunna sättas lika med sjuttiofem procents mistad arbetsförmåga. Och ersättningen till Braun härför utgår med ett årligt understöd af — *ett hundra* (100) kronor. Någon ersättning för sveda och värk eller för den långa tid B. nödgats ligga på sjukhus har heller icke lämnats.

Då af allt som kommit till offentlighetens kännedom i denna sak med all önskvärd tydlighet framgår, att här föreligger ett fall, då en man fått sin framtid förstörd genom att öfverordnade icke iakttagit nödvändig försiktighet och noggrannhet, måste man vara ense om att beväringssmannen Brauns olycksöde är mer än vanligt sorgligt. Och bittert måste det kännas för den unge mannen att för sin mistade arbetsförmåga bli afspisad med en årlig ersättning af 100 kr., hvilket belopp aldrig kan ens tänkas utgöra någon mot skadans omfång svarande ersättning.

I ett fall som detta har staten en ovillkorlig plikt att träda emellan och tillförsäkra den lidande en ersättning, som åtminstone skyddar mot de tyngsta brödbekymren, om den också aldrig kan tänkas bli stor nog att bereda den skadade samma existensvillkor han åtnjöt under sin civila anställning före olyckan. Och då Riksdagen säkerligen icke skall afslå en måttligt beräknad tillökning i det nu till f. maskinisten Braun utgående skadeståndsbeloppet, hemställer jag,

att Riksdagen ville besluta, att f. maskinisten Otto
Konrad Leonard Braun, som vid kolkasexplosionen

ombord å pansarbåten »Äran» den 31 juli 1905 erhöil svåra skador med framtida men, må från och med år 1908 under sin återstående lifstid eller till dess han bevisligen återvunnit sin fulla arbetsförmåga, å allmänna indragningsstaten uppbära ett årligt understöd af 400 kronor.

Stockholm den 26 jan. 1908.

A. J. Christierson.
